

Abstrakt

Od získání nezávislosti po pádu Sovětského svazu v roce 1991 Turkmenistán prokazuje silné sklony k autokracii. Turkménský model národního a státního rozvoje recykluje staré sovětské mechanismy a systémy kontroly, nicméně autokratický vývoj země sahá hluboko i do lokální historie a kulturních a společenských kontextů. V této souvislosti je nezbytné vzít v úvahu historické podmínky Turkmenistánu a podívat se na vývoj turkmenské politické kultury od *serdarů* a *chánů* (kmenových vůdců) až po prezidenty. Tento přístup vychází ze skutečnosti, že politická kultura „vlády jednoho muže“ v současném Turkmenistánu navazuje na kmenové tradice předků. V procesu upevňování autokracie mají média ústřední postavení a hrají zásadní roli v budování kultu osobnosti představitelů státu. V této souvislosti se Turkmenistán jeví jako extrémně represivní a pokud jde o kontrolu médií, i výjimečný. Tato disertace se proto zabývá právě vývojem a nejdůležitějšími trendy ve formování mediálního systému, vytvořeného za vlády prezidentů Saparmurata Nijazova (s přízviskem *Türkmenbaşı*, tj. „Hlava Turkmenů“), a jeho nástupce Gurbangulyho Berdymuhamedova, (známého jako *Arkadag*, tj. „Otec ochránce“). Analýza je primárně založena na případových studiích prostřednictvím sledování obsahu a stylu turkmenských oficiálních mediálních kanálů a vybraných sociálních médií. Podpořena je formálními i neformálními rozhovory s novináři či blogery pracujícími pro alternativní (nevládní) turkmenská média, s politiky, pedagogy, občanskými aktivisty i obyvateli Turkmenistánu.